

Michael Cobabus

**Programma Quo Rector Universitatis Rostochiensis Michael Cobabus, S.S. Th. D.
& Mathem. P.P. Cives Academicos Ad Festum Resurrectionis Dominicae, pie ac
devote celebrandum Invitat, & hortatur**

Rostochi[j]: Kilius, 1659

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn735633037>

Druck Freier Zugang

PROGRAMMA;

Quo

RECTOR

UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS

MICHAEL COBABUS,

S. S. Th. D. & Mathem. P. P.

Cives Academicos

AD

FESTUM
RESURRECTIONIS
DOMINICÆ,

piè ac devotè cele-
brandum.

Invitat, & hortatur.

Rostochi,

Typis Hæredum NICOLAI KILII, Acad. Typ.
Anno M. DC. LIX,

240
69.

Esiderata, & optata illa nunc adest festi-
tas resurrectionis dominicæ, cuius so-
lemnitas tanta in primitiva Ecclesia ex-
stitit, ut Christiani se totos Deo sacrarent,
noctesq; insomnes agentes precibus de-
votè vacarent. Quemadmodum enim sol, omniū cor-
porū, quæ in hoc splendidissimo mundi theatro, inex-
hausta Dei condidit sapientia, fulgidissimū, splendore
& pulchritudine cætera omnia, quæ in cælo sunt, lu-
mina antecellit: Ita hic festus dies, quo immortalita-
tis spes nobis orta est, lucem præfert omnibus, & facile
principem obtinet locum. De die, quo hoc festum ri-
tu solenni in Ecclesia Christiana celebraretur, prolixè
disputarunt veteres. Qui Asiam minorē incoluerunt,
illorum plurimi, ex traditione vetusta, decimā quar-
tam lunæ diem observandam esse statuebant. Senten-
tiæ hujus primarius propugnator erat Polycrates, Ec-
clesiæ Ephesiorum Antistes. Hic traditionem Aposto-
licam hætenus in Ecclesia Asiatica observatam Vi-
ctori Episcopo Ecclesiæ Urbis Romæ, declarans, scrip-
sit: Nos profectò diem hunc intemeratum atq; invio-
latum, neq; addentes, neq; auferentes quioquam, pera-
gimus. Victor verò Ecclesiæ Romanæ Episcopus, liti-
ris à Polycrate acceptis, Europæam observationem,
quæ festum Paschatos die dominicâ post decimam
quartam lunam celebrari volebat, sub excommunica-
tionis pœna, Asiaticis imposuit. Sic Diabolus, invere-
ratus ille atq; exercitatus Dæmon Ecclesiæ pacem tur-
babat, atq; dissidia excitabat acerrima, inter orienta-
lium

lium & occidentaliū scriptores. Sed quid attiner, quid
juvat, curiosè hic inquirere, quo pacto disceptarint ve-
teres de sanctissimis Paschatis feriis, suo die & mense
celebrandis? Satius erit, si unusquisq; resurrectionis
Christi historiam, ejusq; fructum piè & devotè medi-
tabitur, illudq; servare studebit & incipiet, quod Chri-
stiani omnes, quotquot per lavacrum regenerationis
in foedus divinæ gratiæ sunt recepti, suo Regi & Domi-
no sanctissimè sunt polliciti. Ante omnia necesse est,
ut nemo dubitet de resurrectionis Christi veritate. Nā
si confiteris ore tuo, ait Apostolus, Dominum Jesum,
& in corde tuo credis, quod Deus illum excitavit ex
mortuis, salvus eris. Athenienses Paulum ridebant, &
ludibrio exponebant, cum annuntiaret Jesum resusci-
tatum ex mortuis. Nos verò scimus, quòd Christus ve-
rè fuerit mortuus, quòd nunc sit verè vivens, quòd sit
idem numero, nunc vivens, & prius mortuus. Docet
hoc Angelus, veritatis Evangelicæ præco & nuncius.
Hic è monumento mulieres, Christum anxie quæren-
tes, ita alloquitur: nolite expavescere, Jesum quæritis
Nazarenum crucifixum, surrexit; non est hîc. Ecce lo-
cus, ubi posuerunt eum. Sedite, dicite discipulis ejus,
& Petro: quia præcedet vos in Galilæam: ibi eum vi-
debitis, sicut dixit vobis. Testantur illud ipsius Christi,
post gloriosam resurrectionē, apparitiones lætissimæ,
De illis Augustinus, l. 3. de consensu Evangelistarum,
seribit: Invenimus apud quatuor Evangelistas, decies
Dominum visum esse ab hominibus post resurrecti-
onem: Semel ad monumentum mulieribus; iterum,
eisdem

eisdem regredientibus à monumento in itinere; tertio Petro; quarto duobus euntibus in castellum; quinto pluribus in Jerusalem, ubi Thomas non erat; sexto, ubi eum vidit Thomas; septimo, ad mare Tiberiadis; octavo, in monte Galilææ secundum Matthæum; nono, quod dicit Marcus, novissime accumbentibus, qui jam non erant in terra cum illo convivaturi; decimo in ipso diè, non jam in terra, sed elevatum in nube, cum in cælum ascenderet, quod Marcus & Lucas commemorant: Sic tandem impletæ sunt figuræ, per quas Christi resurrectio multis modis adumbrata & præfigurata est. Sicut enim Samson, obseratis portis, clauditur in civitate, & fractis seris, subtractisq; portis securus evadit; sic Dominus obsignato clauditur monumento, & ruptis inferni potestatibus liber egreditur. Miserrima profectò fuisset totius humani generis fors & conditio, si Christus non resurrexisset ex mortuis, & primitiæ factus eorum, qui obdormiverunt. Captivi enim tenebamur omnes, non in hominis, sed in Diaboli, malorum omnium auctoris, servitute. Hic mendacem, & malevolam mentem suam in ipsa statim mundi, & generis humani origine ad decipiendum hominem intendit, neq; prius conquievit, quàm ab integritate sua deturbatum, in mortem, & qui ante ambulones mortis sunt, morbos, ac multiplices misérias præcipitasset, jamq; animo & corpore pessundatum, sub sempiternæ mortis jugum redegisset. Neq; erat ullus modus excutiendi jugum illud servitiæ & crudelitatis: humanæ vires non sufficieban

ad redimendum genus humanum: unicus Dei filius
eâ pollebat virtute & potentia. Hic perruptis infero-
rum repagulis, disruptis cohortibus satanicis, constri-
ctis draconibus, & leonibus infernalibus, ex durissimis
vinculis nos eripuit, atq; in libertatem restituit. Alli-
gatus est, ait B. Augustinus, Diabolus tanquam inne-
xus catenis canis, & neminem potest mordere, nisi
eum, qui se illi mortiferâ securitate conjunxerit. De
Græciæ urbibus, quæ in servitute Philippi Macedo-
nû Regis tenebantur, scribit Valerius Maximus, quod
cum Q. Flaminius, Populi Romani dux, superato Phi-
lippo, & ad insigne spectaculum totâ Græciâ conve-
niente, omnes Græciæ urbes, quæ subditione Philippi
Regis fuerant, liberatas atq; immunes esse juberet, ho-
mines tantâ cælum clamoris alacritate compleverint,
ut aves supervolantes attonitæ paventesq; deciderent.
Sed quid ista libertas, si cum ea compareretur, quam ho-
diè pacis Princeps & humani generis restaurator no-
bis attulit. Huic enim soli acceptum ferendum, quod
beati omnes, in adventu Christi, cælesti gaudio percul-
si, magna alacritate canant: Absorpta est mors invi-
ctoriam: Ubi tua ô mors victoria, quâ omnes sic
viceras, ut etiam Dei filius tecum conflingeret, teq; non
vitando, sed suscipiendo superaret! Vicisti in morien-
tibus, victa es in resurgentibus. Victoriæ tuæ, quâ absor-
bueras corpora morientium, temporalis fuit: victoria
nostra, qua in corporibus absorpta es resurgentium,
ætterna constabit. Ubi est aculeus tuus, h. e. peccatum,
quo puncti & venenati sumus, ut etiam in nostris cor-
poribus

poribus fieres, & ea tam longo tempore possideres. Aculeus autem mortis est peccatum; virtus verò peccati lex. Quemadmodum n. olim Judæi, qui propter admissa crimina à patria profugi vagabantur, in morte summi sacerdotis ab exilio revocabantur, & à priorū criminum reatu liberi erant; sic per mortem & resurrectionem sacerdotis nostri Jesu Christi scelera nostra sunt soluta, ut nobis aditus in cæleste regnum, ipso resurgente, patefactus sit. Non autem Christus dicitur Princeps pacis, quòd spiritualibus & regeneratis det pacem in mundo, & cum mundo. Pacem, inquit, relinquo vobis, pacem illam meam do vobis, non prout mundus dat ego do vobis. Pax enim Christi est pax & tranquillitas conscientiæ: pax erga Deum, omnium hominum captum & intellectum superans: Nam Deus erat in Christo mundum reconcilians sibi, non imputando eis, qui in Christum credunt, peccata. Fecit enim, ut, qui nō novit peccata, pro nobis peccatū esset, ac nos efficeremur justitia in Deo. Nam cū essemus adhuc peccatores, Christ⁹ pro nobis peccatū fact⁹, ut justificati pacem habeamus erga Deum. Hæc est illa pax, quam angeli annuntiabant hominibus canentes: Gloria in excelsis Deo, & in terra pax, hominibus bonæ voluntas. De hac pace loquebatur Simeon, cū diceret: Nunc dimittis servum tuum in pace, quia viderunt oculi mei salutare tuum. Hujus pacis dulcedinem Christus, postquam resurrexisset, discipulis annunciat, dicens: Pax vobis: victi & superati nunc sunt omnes hostes spirituales; victus est diabolus, sempiternus ille, &
plus

plus quam capitalis humani generis hostis; victus est mundus, qui tot iniquitatis & adversæ fortunæ tela in vos mittit. Quem admodum ego in morte non maneo, ita vos quoq; in morte non manebitis, quia vos mecum esse cupio. Cum itaq; Christus ad novam vitam resurrexerit, nos quoq; ad meliorem vitam resurgamus necesse est; nam qui Christi resurrectionē verē credunt, spiritualiter in hac vita resurgunt, ut peccatis mortui iustitiæ vivant. Ipse eripuit nos de potestate tenebrarum, & accendit in nobis novam lucem, ut non nobis, sed ei in hac vita vivamus, qui pro nobis mortuus & suscitatus est. Si consurrexistis, ait Apostolus, cum Christo, quæ sursum sunt quærite, ubi Christus est ad dextram Dei sedens: quæ sursum sunt, sapite, non quæ sunt super terram. Mortui enim sumus, & vita nostra est abscondita cum Christo in Deo, ut jam non nos vivamus, sed vivat in nobis Christus, nam abluti, sanctificati & iustificati sumus in nomine Domini nostri Jesu Christi. Quemadmodum hic resurgens ex mortuis jam non moritur: mors illi ultra non dominabitur: ita omnis spiritualis & regeneratus peccato moritur, Deo autem vivit in Christo Jesu, hoc indubitato sciens, quod vetus homo noster simul crucifixus sit, ut destrueretur corpus peccati, ut ultra non serviamus peccato. Nam qui passus est in carne, ait Petrus Apostolus, de sit à peccatis, ut jam non desideris hominum, sed voluntati Dei, quod reliquum est temporis, vivat. Si enim complantati fuerimus in similitudine mortis ejus, simul & resurrectionis simus participes. Has regulas Apostoli omnibus Christianis, qui sanctissimas Paschatos ferias, sicut Christianos decet, volunt celebrare, præscribunt & commendant: Quis verò hodie secundum illas vitam suam instituit, & mores componit? Christiani omnes esse cupimus: nemo dicit, quod injustitiæ & iniquitati vivat: Unus quisq; vult audire, quod resurrexerit cum Christo, & ea, quæ sursum sunt, quærat, ubi Christus est ad dextram Dei sedens. Sed utinam, o homo, tu verē cum Christo resurgeres, & jam non tu viveres, sed in te viveret Christus, tuaq; vita esset.

verē

Verè abscondita cū Christo in Deo. Non sufficit ad vitam spiritualemente agendam, & ad veram animi tranquillitatem consequendam, ut ore confitearis, quod in nomine Domini nostri Jesu Christi sis ablutus, sanctificatus, & justificatus. Si vis esse hæres, & Dei filius, non poteris imitari politicos, qui duobus Dominis servire volunt, & contra leges Apostolicas, hominum favorem & gratiam, inanem illam auram, & momenti bullam, anxie consecrantur. Nam cui vix, inquit D. Basilus, cui tenebræ, cui sempiterna damnatio? Nonne Prævaricatoribus? nonne iis, qui fidem abnegarunt? Quomodo abnegarunt? renunciantes Diabolo & angelis ejus, veluti canes ad vomitum redierunt. Sicuti igitur, sapienter ait S. Chrysostomus, sine calceamentis & vestimentis in forum non descendis; ita sine hoc verbo, nunquam foras prodeas; sed quum es in januæ vestibulo, hoc prius recole verbum: renuncio tibi Satana, & conjungor tibi Christe. Nec unquam absq; hac voce ex eas: hæc erit tibi baculus: hæc armatura: hæc turris inexpugnabilis. Nostrum enim est, in virtute Domini induere armaturam Dei, ut possimus stare adversus insidias Diaboli. Nobis colluctatio est adversus principes & potestates, adversus mundi dominos, vel tenebrarum hujus seculi principes, adversus spirituales astutias quæ sunt in sublimi. Nostrum est certare adversus mundum, regnum illud tenebrarum, usq; ad mortem. Nam qui fidelis est, & adversus omnem vim atq; insultus mundi magno invictoq; animo consistet, ei Christus dabit coronam. Consecra igitur, o studiosa juvenus vitæ tuæ actiones & instituta, Christo Regi ac Domino. Depone armaturam hostis infernalis, & indue armaturam Dei viventis. Conscende alacri animo crucem: Dulces sunt clavi, quamvis gravem doloris sensum adferant. Præstat cum Christo & pro Christo pati, quam delitiis, & voluptatibus cum aliis indulgere. Si vis vincere, disce pati.

P. P. Sub Sigillo Universitatis, die III, April.
ANNO M. DC. LIX.

plus quàm capitalis humani generis hostis;
 qui tot iniquitatis & adversæ fortunæ tela in
 admodum ego in morte non maneo, ita vo
 non manebitis, quia vos mecum esse cupio. C
 ad novam vitam resurrexerit, nos quoq; ad
 surgamus necesse est; nam qui Christi resur
 dunt, spiritualiter in hac vita resurgunt, ut
 stitæ vivant. Ipse eripuit nos de potestate t
 cendit in nobis novam lucem, ut non nobis,
 vivamus, qui pro nobis mortuus & suscitatus
 stis, ait Apostolus, cum Christo, quæ sursum
 Christus est ad dextram Dei sedens: quæ su
 non quæ sunt super terram. Mortui enim su
 est abscondita cum Christo in Deo, ut jam
 sed vivat in nobis Christus; nam abluti, san
 ti sumus in nomine Domini nostri Jesu Ch
 dum hic resurgens ex mortuis jam non mor
 tra non dominabitur: ita omnis spiritualis
 cato moritur, Deo autem vivit in Christo Je
 sciens, quòd vetus homo noster simul crucif
 atur corpus peccati, ut ultra non serviamus
 passus est in carne, ait Petrus Apostolus, de
 jam non desideris hominum, sed voluntati
 est temporis, vivat. Sienim complantati fu
 dine mortis ejus, simul & resurrectionis sim
 regulas Apostoli omnibus Christianis, q
 se hatos ferias, sicut Christianos decet, volu
 scribunt & commendant: Quis verò ho
 vitam suam instituit, & mores componite
 esse cupimus: nemo dicit, quòd injustitiæ
 Unus quisq; vult audire, quòd resurrexerit
 quæ sursum sunt, quærat, ubi Christus est a
 dens. Sed utinam, ô homo, tu verè cum Ch
 jam non tu viveres, sed in te viveret Christu

undus,
 Quem-
 morte.
 Christus
 tam re-
 rè cre-
 rtui ju-
 & ac-
 ac vita
 arrex-
 e, ubi
 apite,
 nostra
 ramus,
 stifica-
 admo-
 illi ul-
 us pec-
 abitatò
 destru-
 am qui
 s, ut
 iquum
 militu-
 s. Has
 nas Pa-
 , præ-
 m illas
 omnes
 vivat:
 , & ea,
 Dei se-
 res, &
 effect.
 verè

